

La Lluïsa de les pomes d'or

Un dia, quan la petita nena que es deia Lluïsa feia un bonic passeig pel bosc, a un costat del camí es va trobar una meravellosa poma d'or.

Justament, quan se l'estava ficant a la butxaca, algú que s'acostava va dir:

- Ho sento, però aquesta poma que portes a les mans és meva.

A l'escoltar les paraules, la Lluïsa va girar-se per a conèixer la persona que les havia dit. Al girar-se, es va adonar que era un personatge bastant curiós. Era més baixet que ella. Anava vestit amb colors llampants: pantalons vermells, una samarreta verda i un barret daurat acabat en punxa.

- Disculpa per haver-te atemorit, nena petita. Sóc el guardià del bosc i quan em retornis la poma et deixaré de molestar.
- Si és teva, sabràs quantes pigues té la seva pell. Només te la retornaré si n'endevines la quantitat exacta. Si falles, encara que sigui per només una, me la quedaré jo i la utilitzaré per a comprar roba i menjar als nens pobres del poble.
- Cap problema. Té mil dues-centes quaranta-una pigues.

Quan la nena va adonar-se que el barrufet havia encertat, li va retornar la poma amb moltíssima pena.

- Te la pots quedar -va dir el barrufet- ja que els teus propòsits són nobles. D'ara endavant, demana a la nou el que vulguis i ella t'ho concedirà.

Sense saber com, la poma d'or s'encarregava de donar roba i menjar a tothom que en necessitava. Des de llavors, la nena va ser coneguda a tot arreu com la Lluïsa de la poma d'or.

Jon